



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Revita Bečva s.r.o.**, se sídlem Bělotín 168, IČ: 268 18 566, zast. obecnou zmocněnkyní Mgr. Andreou Tetourovou, bytem České Budějovice, Plavská 1981/13, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti žalovaného ze dne 5.11.2008, č.j. 570/394/08 Rů

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5.11.2008 č.j. 570/394/08 Rů se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc (dále jen „ČIŽP“) ze dne 31.10.2007, č.j.: ČIŽP/48/OOP/0703154.021/07/OJU, kterým mu byla v souladu s ust. § 88 odst. 2 písm. n) a ust. 88 odst. 1 písm. i) zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“) uložena pokuta ve výši 800.000,- Kč za naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se žalobce dopustil v období říjen 2005 - únor 2007 tím, že na území evropsky významné lokality „Hustopeče – Štěrkáč“, kód lokality CZ0713375 (dále jen „EVL“), kde je hlavním předmětem ochrany lesák rumělkový, vykonával zakázanou činnost, dále za naplnění

skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se žalobce dopustil v období říjen 2005 – únor 2007 tím, že bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody provedl škodlivý zásah do významného krajinného prvku (dále jen „VKP“).

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení ve věci a k odvolání žalobce konstatoval, že neshledal odvolání důvodným.

Uvedl, že odpovědnost za správní delikt je objektivní, tj. odpovědnost za následek, bez ohledu na zavinění. Podle žalovaného byla škodlivost zásahu provedeného ve VKP údolní niva a VKP les v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v jeho výrokové části konkrétně popsána. K tvrzení, že žalobce nevěděl o existenci EVL, žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce je podnikatelský subjekt, který provádí podnikatelskou činnost a musí si být vědom všech skutečností i zákonných požadavků, s nimiž je výkon jeho podnikatelské činnosti spojen. Podle žalovaného námitkám žalobce uplatněným v odvolání nelze vyhovět, neboť tato tvrzení jsou lichá se snahou o zpochybnění způsobu, jakým bylo předmětné řízení vedeno. Tvrzení pak nemají vliv ani na vlastní skutkovou podstatu deliktního jednání.

Žalovaný pak reagoval na část III. odůvodnění podaného odvolání písm. A vztahující se k zásahu do VKP údolní niva a na námitku žalobce ohledně neprokázaného poškození VKP údolní niva. Vyjádřil se i k části III. odůvodnění odvolání písm. B vztahující se k zásahu do VKP les, k části III. odůvodnění odvolání písm. C vztahující se ke zhodnocení míry poškození EVL „Hustopeče-Štěrkáč“ i k dalším žalobcovým námitkám proti některým skutečnostem, z nichž vycházela ČIŽP při ukládání pokuty.

Podle žalovaného byl skutkový stav dostatečně zjištěn zejména listinnými důkazy a zjištěním při výkonu inspekční činnosti a stanovená výše pokuty 800.000,- Kč je přiměřená protiprávnímu jednání žalobce. Podle žalovaného správní uvážení ČIŽP o výši ukládané sankce je správné. Žalobcova polemika ohledně výše stanovené pokuty je podle žalovaného bezpředmětná. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že pokuta byla žalobci uložena oprávněně v souladu se zákonem.

Žalobce v žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného namítal, že rozhodnutí žalovaného ve výroku o uložení pokuty žalobci za naplnění skutkové podstaty správních deliktů podle ust. § 88 odst. 1 písm. i) a ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. trpí vadami, které mají za následek jeho nezákonnost, neboť bylo vydáno na základě neúplného a nedostatečně zadokumentovaného důkazního stavu, důkazy navrhované žalobcem byly opomenuty, rozhodnutí je vnitřně rozporné a důvody rozhodnutí nejsou provedeny v souladu se zásadou volného hodnocení podkladů a zásadou materiální pravdy, meritorní rozhodnutí nemá oporu ve spise a rozhodnutí nebylo vydáno v mezích a na základě zákona, a to z následujících důvodů.

Zcela zásadní právní otázkou, kterou správní orgán přešel bez jakéhokoliv dokazování, je otázka odpovědnosti žalobce, kterému byla uložena pokuta za správní delikt, aniž se žalovaný zabýval otázkou jeho právní odpovědnosti za jednání, které je mu kladeno za vinu.

Žalovaný měl provést důkazy o tom, kdo se protiprávního jednání, které bylo předmětem napadeného správního rozhodnutí a souvisejícího řízení, dopustil, když na straně dvě rozhodnutí žalobce se uvádí, že správní řízení bylo zahájeno ke kontrole činnosti obchodní společnosti Českomoravské štěrkovny a pískovny, a. s., provozovny Hustopeče, Mokrá 359 v dané lokalitě, dále se zde uvádí, že žalobce původním názvem obchodní společnost Sportovní rybníky, s. r. o., která dne 13.4.2006 zanikla a byla vymazána z obchodního rejstříku, realizoval v letech 2004 - 2007 celkem tři akce v kontrolované oblasti. Ačkoliv je zřejmé, že se v dané lokalitě pohybovaly v rozhodném období tři obchodní společnosti, které zde měly svou zájmovou oblast činnosti, žalovaný bez toho, že by si učinil

jasný úsudek na základě provedených důkazů o tom, která obchodní společnost a v jakém období zde působila a jakou činnost zde vykonávala a aniž by se zabýval otázkou případného právního nástupnictví těchto subjektů, uložil pokutu za naplnění skutkové podstaty správních deliktů ve smyslu výroku napadeného rozhodnutí, jichž se měl žalobce dopustit v období říjen 2005 - únor 2007, ačkoliv nebylo prokázáno v jakém období zde žalobce přesně působil a jakou činnost zde vykonával. Přitom žalobce opakovaně v průběhu správního řízení namítal, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, nedopustil. Z obsahu prvoinstančního rozhodnutí strany 7 je zřejmé, že ještě dne 23.3.2006 obdržela Agentura ochrany přírody a krajiny žádost společnosti Sportovní rybníky, s.r.o., tedy na rozhodném území působil subjekt odlišný od žalobce. Z tohoto pohledu je z důvodu absence dokazování v této věci napadené správní rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Dle ust. § 88 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., lze pokutu dle odst. 1 a 2 stejného ustanovení uložit nejpozději do tří let, kdy k protiprávnímu jednání došlo. V tomto smyslu trpí rozhodnutí žalovaného nezhojitelnou vadou, když z výroku rozhodnutí vyplývá, že se žalobce uznává vinným jednáním, kterého se měl dopustit v období říjen 2005 - únor 2007 a rozhodnutí žalovaného bylo vyhotoveno dne 5.11.2008 a žalobci doručeno dne 12.11.2008, z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobci byla uložena napadeným rozhodnutím pokuta za jednání, které již nebylo možné z důvodu prekluze ve správním řízení o uložení pokuty podle ust. § 88 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb. projednat.

Výrok rozhodnutí prvoinstančního orgánu, které tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek, je podle žalobce zcela v rozporu s provedeným dokazováním a nemá oporu v správním spise a činí tak rozhodnutím vnitřně rozporným, zmatečným a nepřezkoumatelným.

Žalobce dále namítal, že žalovaný v rozsáhlém odůvodnění svého rozhodnutí hovoří o negativních následcích na přírodu a krajinu v dotčené lokalitě v důsledku těžby a odvozu dřeva, aby pak v závěru rozhodnutí sám dovodil, že takové jednání nebylo žalobci prokázáno a ačkoliv se dokazování míry poškození ze strany Agentury přírody a krajiny a znalce RNDr. J. Z., CSc. odvíjelo zcela výhradně od kácení a odstraňování dřevní hmoty a bylo zásadními podklady vydaného rozhodnutí, ve výroku rozhodnutí se objevuje zcela v rozporu s všemi podklady rozhodnutí, že protiprávní zásah spočíval v činnosti „na úkor lesních porostů“, a tedy výrok rozhodnutí nemá oporu ve správním spise a provedeném dokazování.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný vůbec nevypořádal s námitkou toho, že protiprávního jednání, jež je žalobci kladeno za vinu, se mohl v relevantní oblasti dopustit zcela jiný subjekt, který byl konkrétně označen (PB Scom, s.r.o.) a který zde prováděl obdobnou činnost spočívající v pojezdech těžké techniky, a to v období roku 2003, tedy před působením žalobce a dále se nevypořádal s mírou spolupůsobení tohoto faktoru a možnými následky na užívání těchto cest a neprokázal, že jednání, za které byl žalobce pokutován se nedopustil tento jiný konkrétně označený subjekt, když zároveň nepopřel skutečnost, že takové práce zde skutečně probíhaly. Z hlediska procesního vedení správního řízení se jedná o protiprávní postup žalovaného, neboť tzv. „opomenuté námitky a důkazy“, s nimiž se žalovaný relevantně nevypořádal, samy o sobě způsobují nezákonnost rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a zároveň znamenají porušení povinnosti stanovené § 50 odst. 4 správního řádu.

Dále se dle názoru žalobce žalovaný nevypořádal s otázkou, že původní a v rozhodnutí tvrzená 3 metrová šíře cest nebyla nikdy zadokumentována a že nelze prokazovat šířku cest ortofotomapami z let 2000, 2004 a 2006, když žalobce namítal, že z důvodu obrůstání okraje cest křídlatkou nelze rozpoznat okraj lesa, a proto nelze prokázat, že skutečně došlo k rozšíření cest. O rozšíření komunikací se nezmiňují vyjádření jednotlivých dožadovaných institucí ani znalecký posudek RNDr. J. Z., CSc. a odborné stanovisko AOPK. Z fotodokumentace pořízené v listopadu 2008, která je součástí doloženého odborného stanoviska Mgr. V. N., je zřejmé, že se šířka komunikací pohybuje mezi vzrostlými stromy

kolem 4 m. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného, že protiprávní jednání žalobce spočívající v úpravě a rozšíření cest a poškození dřevin bylo prokázáno tím, že zde jezdila jeho technika „nad rámec běžného užívání v dané lokalitě“, neboť účelové komunikace jsou ve smyslu ust. § 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích v platném znění dopravními cestami určenými k užití silničními a jinými vozidly a chodci. Samo o sobě tedy užití těchto komunikací žalobcem nelze označit za protiprávní, a to ani v případě, že by pojezdem vozidel tyto cesty poškodil, neboť pak je za své jednání odpovědný z titulu obecné odpovědnosti za škodu ve smyslu občanského práva, neboť účelové komunikace jsou předmětem soukromého vlastnictví (§ 9 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb.).

Žalobce dále tvrdil, že se nedopustil protiprávního jednání, jež je mu kladeno za vinu a stav cest mohl být změněn (pokud ke změně v průběhu doby došlo, což nebylo prokázáno) subjektem provádějícím stavební činnosti při opevňování břehů Bečvy, který také mohl poškodit při své činnosti dřeviny způsobem stanoveným v rozhodnutí. Z podkladů žalovaného rozhodnutí nelze dospět k žádnému závěru o rozšíření komunikací ze strany žalobce. V řízení vedeném ex offio je pak na rozhodujících správních orgánech, aby v případě uložení povinnosti k zaplacení pokuty samy i bez návrhu zjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena a nikoliv povinností žalobce jako účastníka řízení, aby doložil důkazy o své nevině, tímto postupem byly zcela popřeny základní zásady správního trestání. K tomu žalobce dále uvedl, že mu nebylo prokázáno kácení stromů v dotčených lokalitách a že nebylo prokázáno, že žalobce rozšířil a upravil stávající cesty navedením zeminy na úkor lesních porostů.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi konkrétními námitkami žalobce, čímž se dopustil zásadního procesního pochybení, neboť opět jde o tzv. „opomenuté důkazy“, s nimiž se žalovaný relevantně nevypořádal a které samy o sobě způsobují nezákonnost rozhodnutí a zároveň znamenají porušení povinnosti stanovené § 50 odst. 4 správního řádu.

Dále žalobce konstatoval, že v rámci hodnocení důkazů dochází ze strany rozhodujících správních orgánů ke zcela zmatečnému hromadnému posouzení zásahu do VKP údolní niva společně s posouzením zásahu do VKP les a konstruuje se ničím nepodložený závěr, že pro VKP údolní niva platí stejné závěry jako pro VKP les. Závěry ohledně poškození VKP údolní niva jsou v příkrém rozporu se skutkovým stavem, pro které je nutno považovat napadené rozhodnutí za vadné.

Žalobce poté uvedl, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce prokázanou činností (těžba a transport materiálu) nemohl biotop lesáka rumělkového ohrozit, neboť do něj nezasáhl. S touto argumentací se pak žalovaný nevypořádal, když k námitkám proti míře poškození EVL uvedl, že se jej žalobce dopustil tím, že v rozporu s požadavkem AOPK nepředložil projektovou dokumentaci plánovaného záměru k detailnějšímu připomínkování a nepožádal orgán ochrany přírody a krajiny o posouzení vlivu na EVL, čímž ovšem neprokázal míru jeho zavinění na poškození EVL a dále uvedl, že biotop lesáka rumělkového narušil v důsledku změny půdního povrchu a změnou půdního režimu, čímž změnil základní podmínky pro existenci lesních společenstev v dané lokalitě a tím poškodil biotop brouka. Takové zdůvodnění však nelze považovat za přijatelné, když i laik dojde k závěru, že pokud lesák rumělkový žije na padlých kmenech a zlomcích, nemůže jeho biotop ohrozit změna půdního povrchu.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vůbec nevypořádal s odborným závěrem AOPK, že záměr spočívající ve vytvoření mokřadního území formou vytěžení části zásob šterkopísků a modelace terénu mohl přispět ke zvýšení zastoupení původních nivních biotopů a ke zvýšení biologické hodnoty území a dále že byly vytvořeny velké i menší vodní plochy s proměnlivými profily dna, které se mohou v budoucnu stát základem pro vznik zajímavých vodních a mokřadních společenstev. Vznikl zde segment

krajiny, který může mít velký biologický potenciál a stát se atraktivním pro celou řadu dnes již vzácných a ohrožených druhů rostlin a živočichů. Nelze prohlásit, že všechna v zájmovém území realizovaná opatření jsou škodlivým zásahem. Dostatečně pozitivní funkci revitalizačního opatření by však vytvářely vybudované vodní plochy i v případě, kdyby přímo nezasahovaly do území EVL, a kdyby zásahy do vegetace v keřovém a stromovém patře byly omezeny na nejnutnější možnou míru pro zřízení či obnovení příjezdové komunikace pro odvoz vytěženého materiálu. Za zcela nepřijatelné je třeba brát aktivity spojené s odstraněním stojící i ležící dřevní hmoty z EVL a provedení těžby na parcelách, které jsou součástí EVL, čímž došlo ke zničení dílčí části biotopu lesáka rumělkového jako předmětu ochrany. Tím byla porušena další základní zásada správního řízení obsažená v ust. § 50 odst. 4 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a to zásada materiální pravdy a volného hodnocení podkladů, když správní orgány jsou povinny posuzovat důkazy každý jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a odůvodnit, proč některý z důkazů považují za důležitější než jiný a s tímto jiným důkazem, jehož důkazní hodnota byla odmítnuta, se argumentačně vypořádat.

Na podporu svých tvrzení o tom, že prokázaným jednáním nedošlo k újmě na ochraně přírody a krajiny, doložil žalobce k žalobě odborné stanovisko „Revitalizační úpravy ploch v nivě řeky Bečvy“ k činnosti firmy Revita Bečva s.r.o. v k. ú. Milotice a v k. ú. Zámrsky Mgr. V. N., autorizované osoby k provádění biologického hodnocení ve smyslu ust. § 67 podle ust. § 45i zákona č. 114/1992 Sb., oprávněné osoby podle § 19 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a autorizovaného architekta - projektanta ÚSES ČKA, z prosince 2008.

K osobě ustanoveného znalce pak žalobce podotkl, že její posudek nelze považovat za znalecký posudek ve smyslu ust. § 56 správního řádu ve vztahu k posouzení škodlivosti zásahu v EVL, neboť takové hodnocení způsobů, cílů a dopadů záměrů jsou oprávněny provést pouze osoby autorizované podle ust. § 45i zákona č. 114/1992 Sb., což soudní znalec RNDr. J. Z., CSc. podle vyznačené znalecké doložky v době vyhotovení posudku, nebyl.

Žalobce v řízení dále namítal, že v době provádění jeho činnosti v posuzovaném území se nemohl dopustit zásahu do EVL, neboť lokalita byla zařazena do národního seznamu (nařízení vlády č. 132/2005 Sb.), který schválila vláda České republiky 22. 12. 2004 na základě podkladů z mapování biotopů a výskytu druhů zpracovaných AOPK ČR středisko Olomouc. Po posouzení evropskou komisí a došlo k přijetí lokality do evropského seznamu Rozhodnutím Komise ze dne 13. listopadu 2007. Pokud se tedy správního deliktu dle meritorního rozhodnutí žalobce dopustil v období říjen 2005 - únor 2007, nemohl tím naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., neboť nemohl vykonávat zakázanou činnost v evropsky významné lokalitě, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu, když EVL „Hustopeče - Štěrkáč“, kód lokality CZ073375 byla přijata do evropského seznamu dne 13. listopadu 1997 a vyhlášena v době, kdy zde již žalobce nepůsobil. Ani s touto námitkou se jak žalovaný tak prvoinstanční správní orgán nevypořádaly, neboť rozhodnutí postrádají jakýkoliv výklad k časovému postupu vyhlášení EVL „Hustopeče - Štěrkáč“ (v rozhodnutí žalovaného se pouze uvádí: „EVL byla řádně vyhlášena“) a v této jejich části jsou tedy obě rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Správního deliktu podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. se nelze dopustit porušením ust. § 45b zákona č. 114/1992 Sb., jak chybně uvádějí napadená rozhodnutí, neboť se nevztahuje na režim tzv. předběžné ochrany evropsky významných lokalit, tímto výkladem správní orgány překročily meze diskrečního oprávnění. V ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. se výslovně uvádí, že musí jít o činnost na území evropsky významné lokality, tedy s tímto právním statutem, nikoliv o činnost na území, které bylo zařazeno do národního seznamu a požívá statutu tzv. předběžné ochrany.

Dále žalobce vyslovil námitku proti výši pokuty, ke které mimo jiné uvedl následující. Znalecké posouzení RNDr. J. Z., CSc., na něž se rozhodnutí odvolává při stanovení výše sankce, bylo žalobcem v průběhu řízení a touto žalobou zpochybněno s ohledem na to, že znalec posudek ve vztahu k posuzování činnosti v EVL nebyl oprávněn provést a dále že jej vyhotovil bez šetření na místě samém, sám si pro své posouzení neopatřil žádné důkazy, tedy se nemohl ke stavu území po „zásahu“ vůbec vyjádřit a jeho znalecký posudek je v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Žalobce znalecký posudek napadl námitkami ze dne 8. 9. 2007, jimiž se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, správní orgán, aniž by se s těmito námitkami odborně vypořádal, je jako irrelevantní odmítl a tuto vadu nezhojil ani žalovaný správní orgán, čímž vážně porušil základní pravidla vedení správního řízení a posuzování podkladů rozhodnutí nedodržením procesního postupu uloženého v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí odůvodnění rozhodnutí obsahovat informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Oponentní odborné stanovisko k činnosti firmy Revita Bečva s. r. o. v k. ú. Milotice a v k. ú. Zámřsky Mgr. V. N., pořízené a předložené žalobcem pak závěry znaleckého posudku RNDr. J. Z., CSc. zcela vyvrací. Jako zcela zásadní pochybení správního orgánu pak žalobce spatřuje to, že zcela opomněl při hodnocení důkazů vyjádření AOPK citované na straně 8 tohoto žalobního návrhu, a v tomto bodu opětovně porušil zásadu materiální pravdy a volného hodnocení podkladů obsaženou v ust. § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán je povinen vyjádřit ke všem známým podkladům rozhodnutím a uvést, proč některý z nich odmítl nebo odmítl zčásti a jinému přisoudil zásadní důkazní význam. To však žalovaný zřejmě neučinil, a proto je jeho rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné a nezákonné. Dále se žalovaný vůbec nevypořádal s odvolací námitkou, která uváděla, že vzhledem k tomu, že zásahem bylo dotčeno podle vyjádření AOPK pouze 7% porostů EVL, nemá údaj o ploše EVL, která byla činností žalobce negativně dotčena žádnou vypovídací hodnotu a ve vztahu k tomu je výše uložené pokuty zcela nepřiměřená způsobené škodě a tím se žalovaný opakovaně opomněl vypořádat s odvolací námitkou ve smyslu ust. § 50 odst. 4, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále uvedl, že Ústavní soud ČR ve svých nálezech dále dovodil, že z charakteru pokuty jako majetkové sankce nutně vyplývá, že má-li být individualizována a přiměřená, musí reflektovat i majetkové poměry potrestaného. Kritérium zkoumání majetkových poměrů delikventa při úvaze o výši ukládané pokuty je nezbytné a komplementární, a to vzhledem k riziku „likvidačního“ účinku nepřiměřeně vysoké pokuty. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný správní orgán výše uvedenými kritérii pro stanovení pokuty zabýval pouze obecně, tak, že výše pokuty je v prvoinstančním rozhodnutí dostatečně a srozumitelně odůvodněna a podklady pro její stanovení jsou ve spisu shromážděny a správně ve vztahu k uložené sankci posouzeny, pokud má pokuta plnit svou preventivní funkci a reflektovat závažnost protiprávního jednání. Vzhledem k doloženým účetním dokladům pak žalovaný dovodil, že pokuta nemá pro žalobce likvidační následek, což odůvodňuje tím, že sice vlastní kapitál žalobce je záporný, ale ke dni podání odvolání disponoval žalobce krátkodobým finančním majetkem, finanční hotovostí 3.560 tis. Kč, z čehož má vyplývat, že zaplacení uložené pokuty nemůže být pro žalobce problém. Takové odůvodnění je pro nedostatek logiky zcela nepřezkoumatelné.

K tomu žalobce dále uvedl, že sankce nebyla řádně odůvodněna a dále, že jsou odůvodnění a meritorní rozhodnutí o uložení pokuty z důvodu opomenutí jakéhokoliv výkladu ve vztahu k legislativní změně a s ní souvisejících změn horních mezí pro uložení sankce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Závěrem žalobce konstatoval, že z uvedených vad, kterými jsou zatížena správní řízení obou stupňů, lze dovodit, že ve věci soudního přezkoumání napadeného rozhodnutí, lze postupovat podle ust. § 76 soudního řádu správního, neboť tu existují zákonné předpoklady

pro rozhodování nadepsaného soudu bez nařízení jednání a pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Ve vyjádření žalovaného k žalobě se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce, které byly uvedeny v předmětné žalobě, setrval na svém rozhodnutí a soudu navrhl, aby předmětnou žalobu v celém rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 31.10.2007 bylo Českou inspekcí životního prostředí, oblastním inspektorátem Olomouc vydáno rozhodnutí č.j.: ČIŽP/48/OOP/0703154.021/07/OJU, kterým byla žalobci v souladu s ust. § 88 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, uložena pokuta ve výši 800.000,- Kč za naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se žalobce dopustil v období říjen 2005- únor 2007 tím, že na území evropsky významné lokality „Hustopeče – Štěrkač“, kód lokality CZ0713375 (EVL), kde je hlavním předmětem ochrany lesák rumělkový, vykonával zakázanou činnost, spočívající v navezení zeminy na stávající cesty, jejich úpravě a rozšíření na šířku 4-8 m v celkové délce 208 m na úkor lesních porostů na pozemcích p.č. 492/1 a 492/2 v k.ú. Milotice nad Bečvou a pozemcích p.č. 543 a 544 v k.ú. Zámrsky, těžbě štěrkopísku při budování nových a obnově a zvětšení zazemněných tůň, a to v k.ú. Zámrsky na pozemku p.č. 536/3 na ploše 818 m², p.č. 536/4 na ploše 406 m², p.č. 542/1 na ploše 3113 m² a p.č. 543 na ploše 464 m², a dále v pojezdech techniky při transferu vytěženého písku a zeminy a úpravách terénu na ploše cca 45500 m² území EVL, čímž došlo na uvedených pozemcích k poškození EVL; a dále za naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se žalobce dopustil v období říjen 2005 – únor 2007 tím, že bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody provedl škodlivý zásah do významného krajinného prvku (VKP).

Správní orgán I. stupně v odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že dne 23.2.2007 provedla ČIŽP kontrolu těžební činnosti společnosti Českomoravské štěrkovny a pískovny, a.s., provozovny Hustopeče. Touto kontrolou bylo zjištěno, že převážná část materiálu, se kterým je nakládáno v provozovně společnosti Českomoravské štěrkovny a pískovny, a.s. pochází od žalobce. Při jednání dne 6.3.2007 bylo zjištěno, že žalobce realizoval v k.ú. Milotice nad Bečvou a k.ú. Zámrsky, na levém břehu Bečvy, v letech 2004-2007 3 akce označení jako R1, R2 a R3.

Lokalita R1 – jedná se o stavbu vodního díla „Milotice nad Bečvou –Revitalizace území pod Doubravou“ na pozemku p.č. 489/2,490/1, 491 v k.ú. Milotice nad Bečvou a p.č. 625 a 697 v k.ú. Němetice. Touto akcí se ČIŽP v rozhodnutí zabývá pouze v souvislosti s odvozem a deponováním vytěžené zeminy na p.č. 493 v k.ú. Milotice nad Bečvou. Lokalita R2 – jedná se o činnost žalobce na pozemku p.č. 493 (trvalý travní porost) v k.ú. Milotice nad Bečvou. Na uvedené parcele měla být provedena skrývka zeminy do hloubky cca 20 cm. Po skončení účelu odnětí půdy měla být veškerá uložená zemina odvezena a provedena rekultivace pozemku dle podmínek rozhodnutí. MěÚ Hranice vydal dne 9.11.2004 souhlas

k dočasnému odnětí půdy ze ZPF pro účely zřízení mezideponie zeminy na pozemku p.č. 493 na ploše cca 30000 m². Rozhodnutím Obecního úřadu Hustopeče nad Bečvou byly na uvedeném pozemku dodatečně povoleny terénní úpravy po povodni. Lokalita R3 – jedná se o činnost žalobce na pozemcích p.č. 492/1, 492/2 v k.ú. Milotice na Bečvou a pozemcích p.č. 533/3(trvalý travní porost), 536/3, 536/4, 542/1 (vodní plocha, využití-zamokřená plocha), 543 (les), 544 (TPP) v k.ú. Zámrsky – odtěžení zeminy a šterku ze zanesených tůní, uložení materiálu na mezideponii a rozšíření a úprava přístupových cest. K této činnosti nebyla vypracována projektová dokumentace.

V lokalitě R2 se na pozemku nachází jedno zcelené jezero o rozloze 40 x 400 m s různou hloubkou dna, max. do cca 2,5 m. Terénní úpravy zde probíhaly v období leden-únor 2007, podle evidence společnosti bylo na pozemku p.č. 493 v k.ú. Milotice nad Bečvou rozhrnuto celkem 23780 t zeminy. Okrajové dřeviny přilehlého lesního porostu byly vlivem zemních prací částečně mechanicky poškozeny-vytrhané kořeny, odřené kmeny. Transfer zeminy probíhal po stávajících obslužných komunikacích. Vzhledem k charakteru použité techniky a objemu převáženého materiálu byly cesty upraveny navezením a rozhrnutím zeminy a rozšířeny na šířku cca 4-8 m (původně cca 3 m). Území je součástí VKP údolní niva. K zásahu do VKP nebylo vydáno žádné stanovisko OOP ve smyslu zákona, společnost o ně nepožádala.

K lokalitě R3 správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že území je součástí EVL a VKP les a dále p.č. 533/33 v k.ú. Zámrsky je součástí VKP údolní niva. Na pozemcích p.č. 492/1 a 492/2 v k.ú. Milotice nad Bečvou byly původní obslužné komunikace společností využívány pro transfer odtěženého šterkopísku z lokality R1 na mezideponii na lokalitě R2 a z lokalit R2 a R3 do provozovny ČMŠ Hustopeče. Opět i zde byly podle správního orgánu I. stupně vzhledem k použité technice rozšířeny cesty z původních cca 3 m na šířku 4-8 m, byly upraveny a zpevněny navezením a rozhrnutím zeminy. Při úpravě cest bylo zasaženo do okrajových lesních dřevin a levobřežního břehového porostu toku Bečvy, byly zahrnuty paty kmenů, místy došlo k přetrhání kořenů a odřeni kůry kmenů. v době terénního šetření již byly zemní práce ukončeny, podle shromážděných podkladů probíhaly v období říjen – listopad 2006.

Na základě zjištěných skutečností a shromážděných podkladů ČIŽP hodnotila činnost společnosti v daném území, provedenou v období 2005 – únor 2007 v souvislosti s těžbou šterkopísku jako protiprávní, v rozporu se zákonem. Z tohoto důvodu bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o uložení pokuty. Dále pak se správní orgán ve svém odůvodnění rozhodnutí zabýval průběhem tohoto řízení, reagoval na námítky ve vyjádření žalobce, které obdržel dne 31.5.2007, uvedl z jakých skutečností vycházel a k čemu přihlédl při stanovení výše pokuty.

Proti výše uvedenému rozhodnutí ČIŽP podal žalobce odvolání ze dne 16.11.2007, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí ČIŽP ze dne 31.10.2007 č.j. ČIŽP/48/OOP/0703154.021/07/OJU potvrdil, jak výše již uvedeno.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Žalobce považuje za zcela zásadní právní otázku, kterou dle jeho názoru přešel správní orgán bez jakéhokoliv dokazování, otázku odpovědnosti žalobce za správní delikt. Podle žalobce se žalovaný nezabývá žalobcovou odpovědností za jednání, které mu bylo kladeno za vinu. Namítá, že po povodních v letech 1997, 2002 a 2006 Povodí Moravy, s.p. opakovaně používalo předmětné cesty při úpravách koryta řeky Bečvy, tzn. že k užívání cest došlo v relevantním období dodavatelskou stavební firmou PB Scm, s.r.o., která v dané lokalitě prováděla úpravy břehů řeky Bečvy navážením nejdříve těžkého kamenného záhozu

v množství několika tisíc m³ lomového kamene, který byl následně doplněn lehkým záhozem a zahumusován. Při těchto pracech podle žalobce byla užívána těžká technika, vozidla TATRA 815, která se po stejných komunikacích pohybovala obousměrně a velkobagr CAT 320 s pracovním prostorem 5-8 m. Tvrdí, že touto jeho námitkou, opakovanou také v jeho odvolání, se žalovaný vůbec nezabýval a tedy vůbec se nevypořádal s tím, že protiprávního jednání, jež je žalobci kladeno za vinu, se mohl v relevantní oblasti dopustit zcela jiný subjekt, který byl konkrétně označen a který zde prováděl obdobnou činnost spočívající v pojezdech těžké techniky. Dále se pak podle žalobce žalovaný nevypořádal ani s mírou spolupůsobení tohoto faktoru a možnými následky na užívání těchto cest a neprokázal, že jednání, za které byl pokutován žalobce, se nedopustil tento jiný konkrétně označený subjekt. Městský soud v Praze shledal důvodnou tuto námitku žalobce, neboť v žalobou napadeném rozhodnutí se s ní žalovaný vůbec nezabýval, ač žalobcem byla uplatněna v jeho odvolání ze dne 16.11.2007. Tím, že žalovaný na předmětnou námitku žalobce ve svém rozhodnutí nereagoval, tím se stalo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Přitom z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že musí být zcela zřejmé, proč odvolací správní orgán odvolací důvody považuje za liché, mylné a vyvrácené. Žalobou napadené rozhodnutí odvolacího orgánu tak nedostojí uvedeným požadavkům na něho kladeným. Je tomu tak proto, protože se žalovaný řádně nevypořádal s předmětnou námitkou, která by mohla být i důležitá pro posouzení celé věci a především pak řádného zjištění skutkového stavu.

Nevypořádání se s výše uvedenou námitkou, která je zásadní, má za následek zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Proto bylo dále nadbytečné zabývat se ostatními vznesenými námitkami žalobce, neboť by to nic nemohlo změnit na rozhodnutí soudu. Nicméně Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publikovaném pod č. 359/2004 Sb. NSS konstatoval, že „*nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].*“ Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě nepřezkoumatelného správního rozhodnutí není nutné, aby se soud věcně zabýval žalobcovými námitkami (k tomu viz. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 A 38/2001 – 37, publikovaný pod č. 127/2004 Sb. NSS, podle kterého „*ruší-li soud rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.], nemusí se zabývat správností právního posouzení věci*“, nebo rozsudek ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 – 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS, podle kterého „*pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává.*“). Již na základě výroku o nepřezkoumatelnosti musí soud napadené správní rozhodnutí zrušit a vrátit žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení; k soudnímu přezkumu z jiných, žalobcem namítaných důvodů pak může dojít až bude k dispozici rozhodnutí správního orgánu k takovému přezkumu způsobilé.

Vzhledem ke shora uvedenému nezbylo Městskému soudu v Praze než zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč .

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2012

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová